

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.881 van 2 oktober 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 maart 2007 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van haar advocaat J. TIELEMAN loco advocaat J. DE LIEN en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Chinese nationaliteit te zijn.

Op 26 oktober 2006 dient verzoekster een aanvraag in tot vestiging in functie van haar Belgische echtgenoot, dhr. V.D..

Op 27 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 20 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“In uitvoering van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging, aangevraagd op 26/10/2006 door Z., L. (...), geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 dagen.

REDEN VAN DE BESLISSING (2)

motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten. De Raad van State oordeelt dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden. Uit het relatieverlag dd. 05/03/2007 van de politie van Borgerhout blijkt dat beide echtgenoten niet meer op het opgegeven adres aan te treffen zijn. Bijgevolg kan de relatie niet gecontroleerd worden.

*motivering in rechte: artikel 40 § 6 wet 15.12.1980
Artikel 61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door
K.B. 7.11.1988, K.B. 12.6.1998.”*

Verzoekster dient op 4 april 2007 een verzoek tot herziening in.

Verzoekster wordt in kennis gesteld van artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ingevolge deze gewijzigde procedure wordt het verzoek tot herziening zonder voorwerp en wordt onderhavige procedure ingeleid.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheid- en vertrouwensbeginsel.

Zij betoogt dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure, het daarom noodzakelijk is dat de dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie en dat het verhoor daarom met respect voor het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht moet afgenomen worden. Verzoekster stelt dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht enkel van toepassing is bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht, dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht van toepassing is bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte, dat de bestreden beslissing gevolgen resorteert die een weerslag hebben op haar rechtstoestand en dat deze een individuele draagwijdte heeft. Verzoekster betoogt dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur geldt bij het nemen van individuele bestuurshandelingen ten aanzien van burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen en stelt dat zij burger is. Verzoekster stelt dat in onderhavig geval duidelijk blijkt dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van de dienst Vreemdelingenzaken niet vervuld werd, dat zij gehoord had moeten worden alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend (dat het beroep diende te worden omgezet) en dat zij op die wijze een overzicht kon bieden inzake de problemen in verband met haar huurovereenkomst.

De hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). In de mate dat verzoekster zich beroept op de schending van de hoorplicht op zich is het middel onontvankelijk.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900, RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). In zoverre het middel de schending opwerpt van de hoorplicht in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en rechtszekerheid- en vertrouwensbeginsel is het onontvankelijk aangezien verzoekster niet uiteenzet op welke wijze deze beginselen geschonden zijn in combinatie met de hoorplicht.

Het eerste middel is niet ontvankelijk.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM, van de artikelen 2, 3, 13, 15, 30 en 31 EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 in combinatie met het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in de artikelen 10, 11 en 24 Grondwet, van artikel 47 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 40 Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook de schending van het recht van verdediging zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten.

Zij betoogt dat zij conform artikel 3 een begunstigde is van richtlijn 2004/38 in die zin dat zij conform artikel 2.a een bloedverwant is in opgaande lijn van een EU-onderdaan en dat de bestreden beslissing niet is genomen met inachtneming van de artikelen 30 en 31 van deze richtlijn. Verzoekster stelt dat richtlijn 2004/38 sedert 1 mei 2006 directe werking heeft daar waar de Belgische staat heeft nagelaten de richtlijn om te zetten naar nationaal recht. Concreet heeft dit tot gevolg dat bestaande Belgische regelgeving die strijdig is met bepalingen van de richtlijn die directe werking hebben, geen rechtsbasis meer heeft en door Belgische rechters buiten beschouwing zal moeten worden gelaten. Hieruit volgt dat richtlijn 2004/38 volle uitwerking dient te krijgen inclusief de procedurele waarborgen geboden door de richtlijn waaronder artikel 31.3. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing louter een administratieve beslissing betreft die niet werd genomen na een procedure zoals voorzien in artikel 31.3 EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004. Verzoekster stelt dat haar louter een beslissing werd betekend waartegen enkel een beroep openstaat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 31.3 Richtlijn 2004/38. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt immers enkel over de wettigheid van de bestreden beslissing en niet over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing. Richtlijn 2004/38 is enkel van toepassing voor zover er sprake is van een intracommunautair aspect. Het is evenwel de overtuiging van verzoekster dat de niet-toepassing van de principes van de richtlijn 2004/38 zoals hierboven uiteengezet door verzoekster, een schending zouden uitmaken van het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in de artikelen 10, 11 en 24 Grondwet. In dergelijke redenering kan de Belgische Staat strengere regels opleggen aan haar eigen onderdanen dan aan begunstigden van de richtlijn. Er is geen enkele objectieve reden om EU-onderdanen van andere lidstaten een gunstiger verblijfsregime toe te laten dan de eigen onderdanen. Dit komt neer op omgekeerde discriminatie. Voor zover hier onduidelijkheid zou over bestaan, verzoekt verzoekster hierover volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schenkt art. 40 van de Vreemdelingenwet het gelijkheidsbeginsel doordat het minder procedurele waarborgen toekent aan vreemdelingen die gezinshereniging vragen met een Belg dan vreemdelingen die

gezinshereniging vragen met een EU onderdaan in die zin dat art. 13, 30 en 31 van de Richtlijn enkel van toepassing zouden zijn op de laatste categorie en niet op de eerste categorie.”

Verzoekster stelt dat Richtlijn 2004/38 verwijst naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dus ook naar artikel 47 ervan en dat de toepassing ervan dient gewaarborgd te worden in alle zaken die de Europese Unie regelt waaronder het recht op gezinshereniging. Verzoekster verwijst in dit kader naar zaak C-540/03 van het Europees Hof van Justitie en een opinie van een Advocaat-generaal van het Europees Hof van Justitie die gesteld heeft dat het Handvest de uitdrukking is van het hoogste niveau, van een democratisch gevestigde politiek consensus welke thans beschouwd moet worden als een catalogus van fundamentele rechten gewaarborgd in het Gemeenschapsrecht. Het Handvest wordt geciteerd en toegepast in diverse materies zowel bij het Europees Hof van Justitie als bij nationale rechters. Artikel 47 Handvest incorporeert de artikelen 6 en 13 EVRM. De invulling van artikel 47 is gelijklopend met de invulling van artikel 6 EVRM met het verschil dat het toepassingsgebied zich niet alleen uitstrekt over burgerlijke en strafrechterlijke materies maar alle materies die het Europees recht regelt waaronder dus ook het recht op gezinshereniging. Verzoekster stelt dat de rechtspraak in verband met artikel 6 EVRM dan ook relevant is ter beoordeling van het feit of dat onderhavig beroep voldoet aan de voorwaarde zoals gesteld in het Europees Handvest. Verzoekster stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht dient te hebben en dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan stellen in strijd is met het begrip “full jurisdiction” volle rechtsmacht zoals vastgelegd in het EVRM en dus indirect van toepassing via artikel 47 Handvest. Verzoekster geeft vervolgens in essentie een uiteenzetting betreffende artikel 6 EVRM aan de hand van rechtspraak en algemene rechtsleer. Toegepast op onderhavige beroepsprocedure stelt verzoekster dat de procedure aanvraag vestiging geenszins kan omschreven worden als een “quasi jurisdictioneel orgaan”. Verzoekster stelt dat zij bij de intrekking van de beslissing niet eens werd gehoord. Derhalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over te gaan tot een volledig onderzoek van de feiten en zelfs moet overgaan tot een ambtshalve onderzoek van de feiten. De Raad is in principe zelfs gehouden onderzoeksmaatregelen te bevelen wanneer zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden de nodige relevante feiten in het dossier te treffen. Verzoekster citeert algemene rechtspraak en rechtsleer en stelt dat de kern van het afdwingen van procedurele regels in het nationale recht met betrekking tot het EU-gemeenschapsrecht vervat is in de Rewe Comet formule, dat richtlijn 2004/38 effectief processuele grondrechten biedt voor individuen, dat de richtlijn verwijst naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de grondrechten eigen aan het EU-recht, dat processuele grondrechten hier eveneens onder vallen, dat in elk geval deze grondrechten rechtstreekse werking hebben en dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie een samenvatting vormt van deze grondrechten. Verzoekster verwijst naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en naar de zaak Heylens 222/86 waarin voormeld principe van de rechten van verdediging bevestigd wordt. Verzoekster stelt dat de rechten van verdediging in elk geval grondrechten zijn die gegarandeerd worden door het gemeenschapsrecht, dat het recht op een beroep in volle rechtsmacht een grondrecht is dat wordt gegarandeerd door het gemeenschapsrecht en dat voor zover het Handvest niet kan worden toegepast, bovenvermelde principes leiden tot een identiek resultaat aangezien het Handvest niet minder is dan de toepassing van deze principes. Verzoekster stelt in hoofdorde dat de verweerder niet betwist dat zij gehuwd is, dat louter één verslag waaruit blijkt dat de relatie beweerdelijk niet te controleren valt, onmogelijk kan afgeleid worden dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging en een relatie, dat de beslissing feitelijke grondslag mist, dat artikel 40 Vreemdelingenwet is geschonden, alsook artikel 2 Richtlijn 2004/38. Tot slot stelt verzoekster dat de motivering van de bestreden beslissing geen enkele verwijzing bevat naar een wetsbepaling waarop de weigering is gesteund.

Verzoekster betoogt, in wat kan beschouwd worden als een eerste onderdeel van het middel, dat conform de artikelen 2 en 3 Richtlijn 2004/38/EG deze richtlijn op haar van toepassing is,

dat de bestreden beslissing een louter administratieve beslissing is die niet werd genomen na een procedure zoals voorzien in artikel 31, derde lid van voormelde richtlijn en dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 31 van deze richtlijn, daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel oordeelt over de wettigheid van de bestreden beslissing en niet over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing.

De Raad benadrukt dat het artikel 3, eerste lid Richtlijn 2004/38/EG, dat bepaalt wie de begunstigen zijn van de richtlijn, als volgt luidt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De Raad kan slechts vaststellen dat noch verzoekster, noch de persoon in functie van wie zij de vestigingsaanvraag indient, een burger van de Unie is die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezit. Verzoekster, van Chinese nationaliteit, verzocht immers om de vestiging in België in functie van een Belgisch onderdaan. Het grensoverschrijdende aspect dat door de richtlijn 2004/38/EG wordt vereist, ontbreekt in casu. Aangezien verzoekster geen begunstigde is van de richtlijn 2004/38/EG kan zij zich, los van de vraag naar de directe werking van de richtlijn, niet dienstig beroepen op de bepalingen ervan.

De Raad benadrukt verder dat een deel van de richtlijn 2004/38/EG en meer bepaald de procedurele waarborgen die vervat zijn in de artikelen 30 en 31 van deze richtlijn reeds werden omgezet in het nationaal recht door de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de memorie van toelichting bij deze laatste wet blijkt bovendien dat *“het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) inderdaad een jurisdictioneel beroep (is) dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG”* (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 78).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 EVRM (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 323). De stelling van verzoekster dat de Raad de feiten en de omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen niet in ogenschouw zou mogen nemen, kan dan ook niet worden gevolgd. De Raad wijst er bovendien op dat het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in haar arrest nr. 6/2006 van 18 januari 2006 in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, heeft gesteld: *“De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley v. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad van State, in*

de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.” Het beroep tot nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State. Uit wat voorafgaat blijkt dat de omzetting van de artikelen 30 en 31 Richtlijn 2004/38/EG correct is geschied. Bovendien heeft het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 gesteld dat *“de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft”* en dat uit de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG niet blijkt dat *“daarin in meer jurisdictionele waarborgen wordt voorzien dan die waarin paragraaf 2 van artikel 39/2 voorziet.”* De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoekster ook niet aantoot in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van haar betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht.

Verzoekster stelt in een tweede onderdeel van het middel, dat de toepassing van artikel 47 Handvest dient te worden gewaarborgd omdat de richtlijn 2004/38/EG direct verwijst naar dit Handvest (PB C 364, 18 december 2000, 1) en dat de tekst van artikel 47 Handvest de artikelen 6 en 13 EVRM incorporeert. Verzoekster is derhalve van mening dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht dient te hebben en stelt dat *“het principe dat de Raad geen eigen onderzoek kan stellen in strijd is met het begrip ‘full jurisdiction’ volle rechtsmacht zoals vastgelegd in het EVRM en dus indirect van toepassing via art. 47 van het Handvest”*. Verzoekster geeft verder een uiteenzetting over het begrip “volle rechtsmacht”, aan de hand van rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg inzake de toepassing van artikel 6, eerste lid EVRM. Verzoekster betoogt tot slot dat de Raad dient over te gaan tot een volledig en ambtshalve onderzoek van de feiten, en onderzoeksmaatregelen dient te bevelen wanneer onvoldoende relevante feiten in het dossier worden aangetroffen. De Raad wijst er op dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in zijn arrest van 27 juni 2006 (zaak C-540/03) in overweging 38 uitdrukkelijk stelt dat het Handvest van de grondrechten geen bindend rechtsinstrument is, maar dat de communautaire wetgever, door in een overweging van een richtlijn te verwijzen naar dit Handvest, slechts het belang ervan wenste te erkennen, te meer daar het hoofddoel van het Handvest van de grondrechten een bevestiging uitmaakt van *“de rechten die met name voortvloeien uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities en internationale verplichtingen van de lidstaten, uit het Verdrag betreffende de Europese Unie en de communautaire verdragen, uit het [...] [EVRM], uit de door de Gemeenschap en de Raad van Europa aangenomen sociale handvesten, alsook uit de jurisprudentie van het Hof [...] en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”*. Hieruit volgt derhalve geenszins de rechtstreekse werking van het Handvest van de grondrechten. Er dient te worden verduidelijkt dat het Verdrag van 13 december 2007 tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna: Verdrag van Lissabon) voorziet in de invoering van een nieuw artikel 6 in het Verdrag van 7 februari 1992 betreffende de Europese Unie (hierna: EU-Verdrag). Door de verwijzing naar het Handvest in het nieuwe artikel 6, eerste lid EU-Verdrag zal dit Handvest, dat initieel slechts een politieke verklaring was, na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon juridisch bindend worden. Het Verdrag van Lissabon dat op 13 december 2007 werd ondertekend, moet evenwel nog worden geratificeerd door de verschillende lidstaten van de Europese Unie alvorens het van kracht wordt. Hieruit volgt dat het Handvest vooralsnog geen bindende kracht heeft en de schending ervan niet dienstig kan worden ingeroepen.

In de mate dat verzoekster zich nog impliciet beroept op artikel 6, eerste lid EVRM dat voorziet dat bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld, wordt er op gewezen dat dit artikel in deze niet toepasselijk is omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging uitspraak doet. Tevens dient te worden benadrukt dat door het bespreken van de rechtsmacht van een rechtscollege niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing aangetast is door enig gebrek.

In zoverre verzoekster zich beroept op artikel 13 EVRM, wijst de Raad erop dat Artikel 13 EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekster roept de schending in van artikel 6 EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat verzoekster geen ernstige schending van artikel 6 EVRM aantoont.

Verder wijst de Raad erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt het volgende vastgesteld:

"In uitvoering van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging, aangevraagd op 26/10/2006 door Z., L. (...), geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 dagen.

REDEN VAN DE BESLISSING (2)

motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten. De Raad van State oordeelt dat er minstens een "gezinscel" moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden. Uit het relatieverlag dd. 05/03/2007 van de politie van Borgerhout blijkt dat beide echtgenoten niet meer op het opgegeven adres aan te treffen zijn. Bijgevolg kan de relatie niet gecontroleerd worden.

*motivering in rechte: artikel 40 § 6 wet 15.12.1980
Artikel 61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door
K.B. 7.11.1988, K.B. 12.6.1998."*

Het betoog van verzoekster "dat de motivering van de bestreden beslissing geen enkele verwijzing (bevat) naar de wetsbepaling waarop de weigering zou zijn gesteund, mist feitelijke

grondslag. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoekster van oordeel is dat uit één verslag waaruit blijkt dat de relatie niet te controleren valt, onmogelijk kan afgeleid worden dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging en een relatie, voert verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder vanuit dit oogpunt onderzocht worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860, RvS van 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing verwijst naar het relatieverslag opgesteld door de politie van Borgerhout op 5 maart 2007. Dit verslag is terug te vinden in het administratieve dossier. Uit dit verslag blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot door een gerechtsdeurwaarder uit de woning werden gedreven. Tevens blijkt uit geen enkel stuk van het administratieve dossier dat verzoekster zich de moeite heeft getroost om de administratie in te lichten over een eventuele nieuwe verblijfplaats. Aldus was het voor de administratie onmogelijk om de samenwoning en de relatie te controleren. Meerdere controles door de lokale politie hadden dus niet tot een ander resultaat kunnen leiden, gezien verzoekster in gebreke is gebleven om haar nieuwe woonplaats mee te delen. Gelet op het feit dat het attest van immatriculatie van verzoekster afliep op 25 maart 2007 en dat de verweerder die niet op de hoogte was van de nieuwe woonplaats van verzoekster, een beslissing diende te nemen voor het verstrijken van de geldigheidsduur van het attest van immatriculatie van verzoekster, is het niet kennelijk onredelijk van de verweerder om de vestiging te weigeren gelet op het feit dat de relatie tussen de echtgenoten onmogelijk gecontroleerd kan worden. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de schending van artikel 40 Vreemdelingenwet betreft, verzuimt verzoekster in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, minstens valt de kritiek terzake samen met haar hiervoor besproken grief betreffende de schending van de materiële motiveringsplicht.

Aangezien verzoekster niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt, dient dit onderdeel van het middel bij gebreke aan de vereiste toelichting, als onontvankelijk beschouwd te worden.

In zoverre verzoekster ook nog de schending van de rechten van verdediging aanvoert zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten, volstaat het vast te stellen dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.